

■ Юлія Біда

Вона обрала професію за покликом душі. Маючи авторитет та ім'я в юридичних колах, наша героїня не спочиває на лаврах.

Президент юридичної фірми «MedLex», президент ВГО «Фундація медичного права та біоетики України», кандидат юридичних наук, адвокат Ірина Сенюта переконана, що успішні люди завжди перебувають «під прицілом» оточуючих, адже від них сподіваються більшого.

■ «Примирення – це завжди компроміс»

– Пані Ірино, розкажіть, будь ласка, звідки виникло бажання зайнятися юриспруденцією?

– Мені ще у школі подобалися гуманітарні предмети. А коли в дев'ятому класі ми почали вивчати правознавство, то ця наука захопила мене відразу. Тоді я і сказала батькам, що хочу стати юристом. Мама була не в захопленні від мого рішення, оскільки сподівалася, що оберу шлях медика, як і вона. Однак я послідовно втілювала свою мрію в життя і ще жодного разу не пошкодувала про свій вибір.

– Але ця професія потребує дуже багато знань, зусиль та певного досвіду...

– Так, необхідно чимало знань і наполегливості. Деколи ти і за себе, і за клієнта маєш бути сильним. При наданні правової допомоги потрібно бути і хорошим психологом, позаяк до тебе люди приходять зі своїми проблемами і чекають їх вирішення. Я завжди кажу, що лікар лікує тіло, а юрист – душу. Юрист повинен вміти вислухати. Трапляється, що звичайна консультація допомагає вирішити проблему без судових позовів.

– Чому Ви обрали таку спеціалізацію, як медичне право?

– Інтерес до проблематики зародився зі студентської лави, коли до рук потрапила книга професора А. Савицької «Відповідальність за неналежне надання медичної допомоги». Отож зовнішнім чинником слугували мої вчителі. Відтак, отримавши диплом, я почала втілювати свою мрію у життя, адже мрії і є для того, щоб їх реалізовувати. Хоча на той час медичне право було мало досліджене. З іншого боку, професія батьків теж зіграла свою роль. Можу сказати, що медичне право – це моя професійна «невиліковна хвороба».

– Чи часто люди подають позови на медичні заклади?

– У нас зросла правова культура населення. І це важливо. Колись люди, зазвичай, звертались лише у прокуратуру, використовувалася адміністративний спосіб захисту, а зараз більшість клієнтів ідуть до суду.

– Але серед населення побутує думка, що суди в нас корумповані...

– У такому ракурсі ми можемо говорити про будь-яку сферу. Чи-

нити правосуддя дуже складно, бо завжди є дві сторони і завжди одна буде незадоволена, вважаючи, що рішення несправедливе. Шукати справедливість у суді складно, результат і очікування за тих чи інших обставин можуть не збігатися. Буває, що позов задоволено, але людина не згідна з сумою відшкодування, відтак вона впевнена, що суддю підкупили. Але насправді це далеко не так.

– Пані Ірино, Вам доводиться захищати більше лікарів чи пацієнтів?

– Буває по-різному, у своїй діяльності пропагую медіацію. Люблю, коли людей можна посадити за стіл переговорів і про все домовитися без суду. У моїй практиці був випадок, коли через халатність лікарів померла дев'ятимісячна дитина, але батьки примирилися з лікарем, їм було відшкодовано моральну й матеріальну шкоду. Примирення – це завжди компроміс. Саме тоді люди чують і розуміють одне одного, йдуть на певні поступки.

– Чи бували випадки, коли Ви з певних причин не хотіли братися за справу клієнта?

– Я не можу апіорі звинувачувати людину. Коли до тебе приходять, ти повинен допомогти. Є категорії справ, які для мене неприйнятні і за які я не бралася б. Приміром, справи щодо вбивства, зґвалтування. Хоча моя категорія справ теж нелегка. Часом, коли я дивлюся на лікарську недбалість,

несумлінність, яка спричинила тяжкі наслідки, зокрема смерть, то думаю: дивно, чим це відрізняється від вбивства...

– Буває, що, захищаючи клієнта, Ви програєте справу. Що при цьому відчуваєте?

– Для мене судові справи – це не тільки робота. Однозначно, ведучи справу, переймаюся долею клієнта, емоційно переживаю процес. Але що таке виграш? Коли справа дійшла до суду, то тут уже переможців немає. Хіба я виграєла справу? Я ж не повернула маму дітям чи жінці дитину. Я просто була своєрідним інструментом, який посприяв тому, щоб людині відшкодували шкоду. Якщо клієнт задоволений результатом, я це вважаю перемогою.

■ «Здобуття авторитету – щоденна праця»

– Пані Ірино, у наш час бути юристом модно та престижно. Як Ви до цього ставитеся?

– Хтось обирає цю професію, бо є традиції в сім'ї, інші – бо це модно, а треті – за покликанням. Я належу до третьої категорії, хоча свого часу не дуже розуміла, що це справді покликання. Зараз я кажу студентам: обравши таку спеціальність, треба багато вчитися, читати. Якщо ти сам не захочеш вчитися, цього за тебе ніхто не зробить. У вузі дають основу. Я вчилася дуже багато, закінчила університет із відзнакою.

Ірина Сенюта:

«Аби не тліти у професії, треба знайти свою нішу»

– У будь-якому віці ми хочемо вірити в казку. І це нормально. Я вірю в долю і знаю – що «написано», те й буде. А якщо ти зустрічаєш справді свою «половинку», то цей чоловік неодмінно прийме тебе такою, як ти є, і його не відлякають ні твої звання, ні регалії. Для мене важливим є спорідненість душ та порозуміння. Людей має тримати разом внутрішня єдність. А справжній успіх у роботі та в особистому житті – це той, який є з ким розділити. Це внутрішній успіх, і він набагато важливіший за зовнішній.

– Ви любите свою професію, вклали в неї багато зусиль, знань і досвіду. Скажіть, чи ця справа приносить достойний прибуток?

– Що більше людина здобуває, то швидше ростуть її потреби. У мене ніколи не було гонки за грошима, однак дуже багато часу присвячую роботі. Лише зараз

«Лікар лікує тіло, а юрист – душу»

я зрозуміла, що в такому ритмі життя забуваєш про інші важливі речі. Знаю, що неможливо робити все добре у різних сферах, але на кожному етапі слід правильно розставити пріоритети.

– Чим полюбляєте займатися у вільний час?

– Насправді вільного часу в мене не так багато – навіть у вихідні працюю. Але завжди знаходжу хвилину для читання. А ще люблю подорожувати. У цьому мені допомагає робота. У мене багато цікавих відпочинків, під час яких поєдную приємне з корисним.

– Які риси характеру допомагають Вам у житті та в роботі?

– Наполегливість, цілеспрямованість і відповідальність у всьому. Коли я ставлю перед собою ціль, то докладаю максимум зусиль, аби її досягти. Попри те, ніколи не йду по головах і напролом, а навпаки шукаю адекватні шляхи, щоб обійти перепони.

– Пані Ірино, про що мрієте?

– У мене багато мрій. У професійній сфері далі хочу займатися розвитком медичного права. Сподіваюся, що якісь речі у цьому напрямі мені вдасться змінити. Також планую здобути ще один науковий ступінь.

Щодо особистого, то я, як і кожна жінка, мрію про надійну опору, сім'ю. Як сказав колись мій учитель: «Людина щаслива тоді, коли вранці біжить на улюблену роботу, а ввечері поспішає додому, бо її там чекають».

– Успіхів Вам!

■ «У мене не було гонки за грошима»

– Пані Ірино, Ви – красива, розумна й успішна жінка, досягли певних вершин у професійному плані. Чи вдалося Вам зустріти єдиного і достойного чоловіка?